

Nummer 24

15. December 1909

58. Aargang

Menneskets Oprindelse.

"Gud skabte Mennesket i sit eget Billede".

Tid efter anden kommer der Forespørgsler angaaende den Opsattelse, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har af Spørgsmaal, der, om de end ikke have særlig Betydning som Værdomspunkter, dog ere nær forbundne med Salighedens Grundprincipper. De sidste Forespørgsler af den Slags, som ere rettede til os, angaa Menneskets Oprindelse. Vi tro, at en Redegjørelse for den Opsattelse, Kirken har om dette Emne, vil være baade passende og gavnlig.

Naar vi nu besvare dette Spørgsmaal, ere vi vel vidende om, at vi ikke fremføre noget nyt, og det er heller ikke vor Menning. Det vi ønske at fremstille, er Sandheden, den evige Sandhed, og dens Grundvold er gammel. Ved at fortælle Sandheden saaledes, som Gud har aabenbaret den, gjentage vi kun Kirkens oprindelige Opsattelse angaaende nævnte Spørgsmaal, og vi anbefale den til deres Bisald og An>tagelse, som føle sig paavirkede til at slutte sig til den.

Bibelen fortæller: "Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, i Guds Billede skabte han det; Mand og Kvinde skabte han dem". I disse simple og tydelige Ord har første Mosebogs inspirerede Forfatter fortalt hele Verden Sandheden om den menneskelige Families Oprindelse. Da Moses, den profetiske Historiker, om hvem der sagdes, at han var „oplært i al Ægypternes Wisdom“, fremkom med denne betydningsfulde Udtalelse, var det ikke hans egen Opsattelse, maa ske ind-

vunden ved videnstabelige Undersøgelses og Kjendstab til de ældgamle Folkeslags hemmelighedsfulde Lære. Han talte som Herrens Minnd, og hans højtidelige Udsagn var gjældende for alle Tider og for alle Folk. Ingen efterfølgende Sandhedsaabener har modtagt Israels store Le-der og Lovgiver; tvertimod have Alle, som senere have talt angaaende det samme Emne, sluttet sig til denne simple og guddommelige Udtalelse. Men det kunde heller ikke være anderledes; thi Sandheden har kun eet Udspring, og alle himmelske Åabenbaringer staa i fuld Harmoni med hverandre. Himmelens og Jordens almægtige Skaber visste Moses enhver Ting, henhørende til denne Planet, tilligemed det, som henhører til Menneskets Skabelse, og den autentiske og autoriserede Erklæring til Is-rael's Hus af den mægtige Profet og Seer blev derfra givet til den hele Verden, iflødt de simple og ligefremme Ord: „Gud skabte Mennesket i sit eget Billede“. (Se 1. Mos. 1,27; Den kostlige Perle — Mo-ses 1,27—41.)

Skabelsen var dobbelt: først aandelig, dernæst timelig. Denne betydningsfulde Sandhed har ogsaa Moses tydeligt lært os, meget tydeligere end den findes i den meget ufuldkomne Oversættelse i den Bibel, der nu bringes. I denne er der tydeligt nok henvist til, at en aandelig Ska-belse fandt Sted forud for en timelig; men Beviserne ere ikke nær saa klare som de, der findes i andre Optegnelser, der af de Sidste-Dages Hellige betragtes som lige saa autentiske som de jødiske Skrifter. Den Dunkelhed, der tildels hviler over fornævnte Spørgsmaal, har uden Twivl sin Grund i, at der er „mange tydelige og ypperlige Ting tagne bort af Bogen“; Mormons Bog underretter os om, at de ere blevne borttagne fra Bibelen ved dens Overlevering ned igjennem de forstjellige Aarhundreder. (Se 1. Nephi 13, 24—29.) En Del af det, der er gaaet tabt, har Profeten Joseph Smith ved Hjælp af Guds Aands Åabenbarelse erstattet ved en Revision af den hellige Bog, og Resultatet er blevet, at der i den Kostelige Perle er givet en mere fuldstændig Beretning om Skabelsen end den, der findes i den omtalte Mose Bog. Læg saaledes Mærke til følgende Citater:

„Og nu siger jeg dig, at disse ere Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes paa den Dag, da jeg, den Herre Gud, skabte Himmelens og Jordens.“

Og enhoer Plane paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urte vaa Marken, før den voxede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de blev naturlige paa Jordens Overflade; thi jeg, den Herre Gud, havde ikke ladet regne paa Jorden. Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelens skabte jeg dem; og der var endnu intet Kjød paa Jor-den, ej heller i Vandet, ej heller i Lusten.

Men jeg, den Herre Gud, talede, og der opgik en Danip af Jorden og vandede hele Jordens Overflade.

Og jeg, den Herre Gud, dannede Mennesket af Jordens Stov og blæste Livets Aande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl, det første Kjød paa

Jorden og ligeledes det første Menneske. Desvagtet vare alle Ting stabte for; men de vare aandelig stabte og dannede efter mine Ord". (Se den Kostelige Perle — Mose Bog 3, 4—7. og 1. og 2. Kap. sammenlignet med Første Møj. 1. og 2. Kap. i Bibelen).

Da de to Punkter — Menneskets Skabelse i Guds Billedede og Skabellens dobbelte Natur — nu ere blevne forklarede, ville vi spørge: Hvorledes var Menneskets Skikkelse aandelig og legemlig, da det først var skabt? Som et Hele er svaret hertil givet i de Ord, vi have valgt som Text for denne Artikel: „Gud skabte Mennesket i sit eget Billedede”. Men i Mormons Bog er det mere nøjagtigt fortalt: „Ja, alle Mennesker blev i Begyndelsen skabte efter mit eget Billedede”. (Ether 3, 15.) Det er Faderen, som taler. Dersom vi dersor kunne udfinde alt Hjøds Aanders Faders Skikkelse eller Form, da skulle vi sættes i Stand til at se det oprindelige Menneskes Form og Skikkelse.

Jesum Kristum, Guds Søn, er „hans Herligheds Glands og hans Bæsens udtrykte Billedede”. (Heb. 1, 3). Han vandrede her paa Jordens som et Menneske, som en fuldstændig Mand og svarede paa et Spørgsmaal, der blev stillet til ham: „Hvo mig har set, har set Faderen”. (Joh. 14, 9). Dette alene maa være nok til at løse Problemets tilsredstillinge for hvert alvorligt og tænkende Sind. Slutningen er uimodsigelig den, at dersom Guds Søn er sin Faders udtrykte Billedede eller ligner Faderens Person, da maa visselig Faderen være i en Mands Skikkelse; thi Guds Søn optraadte som en Mand, ikke alene i hans jordiske Liv, men ogsaa før hans jordiske Fødsel og efter hans Opstandelse. Det var i den Skikkelse, at Faderen og Sønnen som to Bæsener viste sig for Joseph Smith, da han som en 14 Aar gammel Dreng havde sit første Syn. Dersor, hvis Gud skabte det første Menneske i sit Billedede og efter sin Lignelse, saa maa dette Menneske have været lig Kristus og lig Mennesker i Kristi Dage saavel som i vore Dage. At Mennesket var i samme Lignelse som Kristus er bestemt sagt i Mose Bog (Den Kostelige Perle), idet der læses: „Og jeg, Gud, sagde til min Enbaarne, som var hos mig fra Begyndelsen: Vader os og gjøre Mennesket i vort Billedede, efter vor Lignelse, og det skete saa . . . Og jeg, Gud, skabte Mennesket i mit eget Billedede; i min Enbaarnes Billedede skabte jeg ham; Mand og Kvinde skabte jeg dem”. (Mose Bog 2, 26—27.) Jesu Fader er ogsaa vor Fader. Denne Sandhed lærte Jesus selv sine Disciple, da han lærte dem at bede: „Vor Fader, du, som er i Himmelene osv.” Dog er Jesus den førstefødte iblandt alle Guds Sønner — den førstefødte i Aanden, men den eneste i Hjødet. Han er vor ældste Broder, og lig ham ere ogsaa vi i Guds Lignelse. Alle Mænd og Kvinder ligne den store universelle Fader og Moder og ere i Sandhed Sønner og Døtre af Gud.

„Gud skabte Mennesket i sit Billedede”. Dette gjælder saavel Aanden

jom Legemet, hvilket sidste kun er en Klædning for Aanden, og de to til sammen udgjøre en Sjæl. En Mands Aand er i Skikkelse af hans Legeme, og alle Skabningers Aander ere i Skikkelse af deres eget Legeme. Døgaa dette er blevet tydeligt lært os af Profeten Joseph Smith. (Se Bagtens Bog 77, 2.) Her findes yderligere Beviser for dette Faktum. Mere end 700 Aar, før de Ting, som henhøre til denne Klode, blevne viste Moses, levede en anden stor Profet, besjendt for de Sidste-Dages Hellige som Jareds Broder, og han var velsignet af Herren paa lig-nende Maade. Ja, det blev endog forundt ham at se den forudbeskikkede Frelsers aandelige Legeme inden hans Komme i Kjødet, og dette hans Legeme var saa ligt et Menneskes Legeme i Form og Udspringende, at Profeten troede, at han saa' et Legeme af Kjød og Blod. Han saa' først en Finger og senere hele Legemet — Alt i Aanden. Mormons Bog siger om denne overordentlige Tilkjendegivelse:

„Og det skete, at da Jareds Broder havde sagt disje Ord, se, da udstrakte Herren sin Haand og rørte ved Stene med sin Finger, den ene efter den anden, og Sloret blev borttaget fra Jareds Broders Øjne, og han saa' Herrens Finger; og den var som et Menneskes Finger, ligesom Kjød og Blod; og Jareds Broder faldt ned for Herren; thi han blev slaaet af Frygt.

Og Herren saa', at Jareds Broder var falden til Jorden; og Herren sagde til ham: Nej dig, hvorfor faldt du til Jorden?

Og han sagde til Herren: Jeg saa' Herrens Finger, og jeg frugtede for, at han skulle slaa mig; thi jeg vidste ikke, at Herren havde Kjød og Blod.

Og Herren sagde til ham: Formedelst din Tro har du set, at jeg skal paa-tage mig Kjød og Blod; og aldrig er noget Menneske kommen for mig med saa stor Tro, som du har; thi var det ikke saa, knude du ikke have set min Finger. Saa' du mere end dette?

Og han svarede: Nej, Herre, viis dig for mig.

Og Herren sagde til ham: Tror du de Ord, som jeg skal tale?

Og han svarede og sagde: Ja, Herre, jeg veed, at du taler Sandhed, thi du er en sandbru Gud og kan ikke lyve.

Og da han havde sagt disje Ord, se, da viste Herren sig for ham og sagde: Fordi du veed dette, er du gjenloft fra Faldet; derfor er du bragt tilbage for mit Ansigt, og derfor viser jeg mig for dig.

Se, jeg er den, som var beredt fra Verdens Begyndelse af til at forløse mit Folk. Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er Faderen og Sonnen. I mig skulle alle Mennesker have Lys for evigt, ja, de, som ville tro paa mit Navn; og de skulle vorde mine Sønner og mine Døtre.

Og aldrig har jeg vist mig for noget Menneske, som jeg har ståbt; thi aldrig har Mennesket troet paa mig, som du har. Ser du, at du er ståbt efter mit Billedet? Ja, alle Mennesker bleve i Begyndelsen ståbte efter mit eget Billedet.

Se, dette Legeme, som du nu ser, er min Aands Legeme, og Mennesket har jeg ståbt efter min Aands Legeme; ligesom jeg ser ud for dig i Aanden, saaledes skal jeg vise mig for mit Folk i Kjødet". (Ether 3, 6—16.).

Behøves der mere for at overbevise os om, at Mennesket baade i Aand og Legeme er i Guds Billedet og lignelse, og at Gud selv er i Skikkelse af et Menneske. Da det guddommelige Væsen, som Jareds

Broder saa', paatog sig Kjød og Blod, havde det Udsende af en Mand, som besad „Legeme, Dele og Videnskaber“ lig andre Mænd, kun langt overlegen alle andre Dødelige, fordi han var Gud, ja, Guds Søn, Ørdet, som blev Kjød: „J ham, hvem al Guddomsfylde bor“. Og hvorfor skulde han ikke vise sig som en Mand? Det var jo hans Aands Udsende, og det falder naturligt at antage, at han behøvede en passende Bolig for den samme Aand. Han kom ind i Verden, som han havde lovet at komme (se 3. Nephi 1, 13.), som et lille Barn for siden at voxe og udvikles gradvis, indtil han naaede sit aandelige Bæsens Størrelse. Han kom, ligesom Menneskene vare komne i alle Tidsalder før, og ligesom de ere komne siden. Men, som før sagt, Jesus var Faderens Enbaarne i Kjødet.

Adam, vor store Stanisader, „det første Menneske“, var ligesom Kristus en Aand, der eksisterede før, og ligesom Kristus paatog han sig ogsaa et passende Legeme, en Mands Legeme, og blev derved en „levende Sjæl“. Læren om Forudtilværelse, der er saa tydeligt aabenbaret, især i de sidste Dage, spredes et underfuldt Lys over dette ellers saa mysteriøse Problem angaaende Menneskets Oprindelse. Det viser, at Mennesket som en Aand var avlet af himmelske Forældre og opvoget til Modenhed i de evige Boliger, inden det kom til denne Jord i et dødeligt Legeme for at gjennemgaa en Prøvestand i denne Verden. Det lærer ogsaa, at alle Mennesker eksisterede i Aandeverdenen, før noget Menneske eksisterede i Kjødet, og at Alle, som have betraadt denne Jord siden Adam, have modtaget jordiske Legemer og ere derved blevne en „levende Sjæl“ paa lignende Maade som han.

Der findes dem, som paastaa, at Adam ikke var den første Mand paa denne Klode, og at det oprindelige Menneske var en Fortsættelse af en lavere Orden i Dyressabningens. Men dette er kun Menneskers Theorier. Guds Ord erklaere: „Og den første Mand af alle Mennesker har jeg kaldet Adam, hvilket er mange“. (Moses 1, 34. — Den Kostelige Perle). Dersor er det vor Pligt at respektere ham som den oprindelige Stamfader til vor Race. Det blev vist Jareds Broder, at alle Mennesker i Begyndelsen vare skabte efter Guds Lignelse, og hvad vi saa end mene om dets Betydning enten som Aand eller Legeme eller som begge, er der kun een Følgeslutning mulig, den nemlig, at Mennesket begyndte sit jordiske Liv i vor himmelske Faders Form og Lignelse.

Det er vistnok Sandhed, at Menneskets Legeme paabegynder sin Tilblivelse som en ubetydelig Embryo eller Sæd, der udvikles til et Foster, som til en bestemt Tid modtager sit Liv af den Aand, hvis Bolig det vil vorde, og Barnet, der fødes, udvikles videre til et fuldvoxent Menneske. Mennesket kan ikke med al sin Søgen udfinde eller udgrunde Gud. Uden Guds Åabenbaring vil Mennesket aldrig kjende eller satte Sandheden, som den er, angaaende Begyndelsen til Menneskets Liv; Herren

maa aabenbare sig selv; ellers forblive vi i Mørke desangaaende. Det samme gjelder Oprindelsen af Adams Slægt; Gud alene kan give os det tilkjende. Dog ere enkelte af disse Ting nu kjendte, og det er vor Pligt at anname og beholde disse.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige bygger sin Tro paa guddommelig Aabenbaring, gammel saavel som ny, og proklamerer, at Menneket er Guds direkte og virkelige Afkom. Gud selv er en ophojet Mand, fuldkommengjort og siddende paa sin Trone i Myndighed og Magt. Ved hans Almagts Kraft organiserede han Jorden og Alt, hvad derhen hører af Aand og Elementer, der eksisterede evigt samtidig med ham selv. Han dannede hver Plante, som vojer, og hvert Dyr, som aander, hver efter sit Slags aandelig eller timelig — „det, som er aandeligt, i Skikkelse af det, som er timeligt, og det, som er timeligt, i Skikkelse af det, som er aandeligt“. Han dannede Haletudsen og Aben saavel som Løven og Elefanten; men disse dannede han ikke i sit eget Billedet eller Lignelse; heller ikke begavede han dem med guddommelig Intelligentia. Ikke destomindre vil den hele Dyreskabning blive fuldkommengjort og fortsætte sin Formerselske herefter hver efter sit Slags i „bestemt Orden og i sin egen Sfære“ og vil nyde evigvarende Fred og Lykkelighed. Denne Sandhed er bleven meddelt os i denne Uddeling. (Se Pagtens Bog 77, 3.)

Mennesket er Guds Barn og Afkom, dannet efter hans guddommelige Skikkelse og begavet med guddommelige Egenskaber, og ligesom et nyfødt og spædt Barn af en jordisk Fader og Moder med Tiden kan voxe op og blive en fuldstændig Mand eller Kvinde, saaledes vil det spæde og usfuldstændige Afkom af himmelske Forældre blive i Stand til i Tidernes og Evighedernes Løb ved Prøver og Erfaringer at udvikles og forvandleres til en Gud.

Joseph F. Smith,

John R. Winder,

Anthony H. Lund,

Første Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke
af Sidste-Dages Hellige.

Tankesprog.

Højt op til Lysets og til Kunstens Hjem!
Dybt ned i Tankens dybe, rene Vandet!
Vidt frem til fremmede, til fjærne Lande!
Højt op, dybt ned, vidt frem!

Dansdag den 15. December 1909.

Helliget vore hedengangne Brødres Minde.

Inden vi slutte denne Afgang af „Stjernen“, ønske vi at mindes to af vore ædle Brødre, som have nedlagt deres Liv, medens de i Missionsmarken anvendte deres Tid og Evner i Sandhedens Tjeneste.

Enkelthederne angaaende deres Sygdom og dødelige Afgang ere meddelte i „Stjernen“ Nr. 1 og 3. Vi bringe her deres Billeder og ville kun minde om, at disse to Eldsters Liv og Virksomhed staar som et lysende og verdigt Monumment i den Kreds, hvor de arbejdede som Missionærer. Broder Charles MartinSEN blev født i Norge for 45 Aar siden. Han rejste med sine Forældre til Utah som en ung Dreng og ankom til Bergen, Norge, som Missionær i Maj 1907. I denne Konference virkede han, indtil han under et Besøg i Stavanger blev angrebet af Blindarmsbetændelse, der nødvendiggjorde en Operation, som

havde Døden til Følge; han døde Mandag den 12. Januar d. A., omgivet af sympatetiske Medarbejdere og Venner. Liget balsameredes og bragtes til Hjemmet i Koosharem, Utah, hvor det stedtes til Hvile i den samme Jord, hvor hans Forældre ligge begravede.

Broder Oliver A. Hansen var kun 22 Aar gammel og var en livsglad, haabefuld og energisk Ungling, hvis hele Sjæl var i det Arbejde, han var blevet kaldet til at udføre, og det var kun ugerne og med stor Bedrøvelse, at han indvilgede i at forlade Missionsmarken i Kristiania Konference; men en alvorlig Forkølelse i Forening med en Hjertesjel twang ham til at sige sine Venner i Norge Farvel for den 11. November 1908 at tiltræde den lange Rejse hjem til Utah, hans Høde-land, som han glad og lykkelig havde forladt for 12 Maaneders siden i det Haab at kunne vende hjem til sine Forældre og Søskende med Hæder og Ære efter en vel udført Mission. Men Herren havde bestemt det anderledes. Allerede ved Landstigningen i Boston var han meget medtagen, og i Chicago maatte han indlægges paa et Hospital, hvor han udaanddede den 29. samme Maaned. Hans jordiske Levninger bragtes hjem til Bear River City, hvor de under stor Deltagelse stedtes til Hvile. Frelserens Ord vare: „Ingen har større Kjærlighed end denne, at En sætter sit Liv til for sine Venner.“ Det er dette, disse to Brødre have gjort; frivilligt, uden Løn og Betaling, forlode de deres Hjem i det fjærne Vest, hvis fredelige og smilende Dale de aldrig mere skulde faa at se i dette Liv, i den Hensigt at meddele deres Medmennesker den Kundskab, de selv havde om en højere og bedre Livsførelse for at opnaa Lykkelighed i dette Liv og Salighed i det tilkommende.

Hædref og velsignet skal deres Minde være!

En glædelig og velsignet Jul

ønsker „Stjernen“ alle sine Læsere. Atter nærmere sig denne Aar efter Aar tilbagevendende smukke Fest med sit Juletræ, behængt med Lys og rige Gaver for Store og Småa; selv Dyrene i Stalden og Fuglene under Himlen skulle vide, det er Jul; Krybben syldes, og Julenegene hænges op. Den velstillede Rigmands Kjærlighed nærmere sig den fattige Mands Arne. Alle skulle erindres og forsynes; Ingen skal glemmes. Festen danner en suuk Afslutning paa det gamle Aar, saa at det ved Englekorets harmoniske Sang: „Ære være Gud i det Høje! Fred paa Jorden! og i Mennesket en Belbehagelighed“ kan stige ned i sin Grav og overlade til det nye Aar at bringe Sangens Ord til Virkeligjørelse; men da vi hver især ere Roslehavende paa Livets store Verdensscene, afhænger Udfaldet af os selv. Hvis vi ere fuldt forvissede om, at Ver-

dens Frelser virkelig saa' Lyset i Bethlehem for 1909 Aar siden, saa lad ogsaa os juble med Alt og Alle, som takke Gud for den største og vigtigste Tildragelse, der er nedskrevet paa Historiens Blade, og lad os gjøre vort til Fred paa Jorden og en gjenfødig glædelig Jul.

Søndagskolernes Program for Januar 1910.

4. Klasse.

1. Lektie: Kong Lamoni, hans Hustrus og hans Folks Omvendelse. Alma 18. og 19. Kap.
 2. Lektie: Et voldsomt Møde mellem Lamoni og hans Fader — Frigivelse af Ammons Brødre. Alma 20. og 21. Kap.
 3. Lektie: Den gamle Konges Omvendelse — hans Proklamation til Folket. Alma. 21., 22. og 23. Kap.
-

Til Søndagskolernes Bestyrelser.

Med det nye Aars Begyndelse ville Søndagskolernes Bestyrelser erindre, at afvigte Aars Lektier, som de findes i denne Aargang af „Stjernen“, ville være at benytte saaledes: 1. Klasse bruger 2. Klassens Lektier, 2. Klasse bruger 3. Klasses, 3. Klasse bruger 4. Klasses, og 4. Klasse faar nye, som publiceres en Gang hver Maaned som sædvanlig.

,Den Kostelige Perle“

foreligger nu færdig fra Pressen og vil om faa Dage være at erholde fra de forskellige Missionærer i deres respektive Distrikter. Prisen er øster Indbindingen henholdsvis 50 og 75 Øre. Første Oplag af denne værdifulde Bog er for længe siden udsolgt, og det nu foreliggende er revideret og forsynet med oplysende Noter. Den billige Pris muliggør det for Enhver at komme i Besiddelse af Bogen, og vi anbefale den derfor baade til de Hellige og Udenforstaaende.

Eftersaarskonferencen i Trondhjem

tog sin Begyndelse den 23. Oktober om Aftenen kl. 8,30 i et lejet Lokale, Gamle Kongevej Nr. 6. Tilstede vare 11 Missionærer af det arbejdende Præstedømme, Konferencepræsident Soren Andersen og Missionsspræsident Andrew Jensen fra København samt mange Hellige.

Mødet aabnedes med Salmen: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre“. Vøn af Ældste Ingvat G. Henriksen, derefter Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst“. Efter at Præs. Andersen havde budt de forsamlede Velkommen og udtrykt sin Glæde over denne Lejlighed til paany at mødes i Konference, aflagde følgende Ældster Rapport over Stillingen i deres respektive Arbejdsmarker: Hans C. Johnson fra Namjos, Carl N. Skanchy fra Røros, Jens C. Rasmussen fra Narvik og Ingvat G. Henriksen fra Tromsø. Præs. Andersen aflagde ligeledes Rapport over Stillingen i Konferencen. Han havde berejst hele Konferencen og været saa langt Nord paa som til Bardø, og han havde besøgt alle Grenene. Stillingen var efter hans Mening god, naar alle Forhold tages i Betragtning, og de Hellige, som findes spredte paa disse lange Strækninger, ere som Regel gode og hengivne til deres Tro, og de glæde sig i Sandheden. I den forløbne Sommer har Arbejdet især i Trondhjem haft god Fremgang, og Udsigterne for Vinteren ere lovende.

Missionspræs. Jensen benyttede det øvrige af Tiden. Han udtalte sin Glæde over, at han nu for tredie Gang havde Lejlighed til at besøge gamle Nidaros, og gif derefter over til at omtale den Rejse, som han sidste Sommer sammen med Apostel Chas. W. Penrose foretog helt op til Bardø. Broder Penrose er den første Apostel i denne Uddeling, som har været nordensfor Polar Cirklen; men det gif med ham som med Paulus i gamle Dage, Folket, som han besøgte, vurderede ham ikke; han haabede imidlertid at opleve den Dag, da ogsaa Folket i det fjerne Nord vilde indse Nødvendigheden af at adlyde Kristi Evangelium og ikke tage Menneskelærdomme som Rettehør. Derefter omtalte han Mormonismens Fremgang paa alle Omraader, selv i Lande som Tyskland, hvor Lovene ere saa vilkaarlige oversor Mormonmissionærne. Mødet sluttedes med Salmen: „Før Jorden frem af Kaos sprang“. Takføjelse af Oliver M. Munk.

Søndag Formiddag var overladt Søndags-skolerne. Mødet aabnedes med Salmen: „Da du styrket fra dit Leje“. Vøn af Ældste David Christiansen. En god Rapport angaaende Trondhjems Søndags-skole blev aflagt af Bestyreren, Hans J. Karlsen; han følte sig opmuntret til fortsat Flid ved de Frugter, som allerede vare komne tilsynne. Et Program af forskelligt Indhold blev udført af Rosa Johansen, Petra Karlsen, Gerda Christiansen, Karl Krokseth og Trygve Krokseth. Ældste Alvin E. Olsen og Præs. Andrew Jensen gjorde derpaa nogle rosende og opmuntrende Bemærkninger. Mødet sluttedes med Sangen: „Der er Skønhed paa vor Jord“. Takføjelse af Præs. Søren Andersen.

Eftermiddagsmødet afholdtes Kl. 4 i Good-Templar Lokalet og aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Vøn af Ældste Carl N. Skanchy. Ældsterne David Christiansen og Oliver M. Munk vare de første Talere; de dvelede især ved Nødvendigheden af at lyde Gud og holde hans Bud, dersom vi skulle vente Belønningen, som er Salighed.

Præs. Søren Andersen oplæste derpaa Rapporten over det Arbejde, der var bleven udført i de forløbne 6 Maaneder; han roste Missionæ-

erne for deres Flid og Trofasthed i deres Virksomhed og var derpaa Vidnesbyrd om den Bished, han besad angaaende Sandheden af de Værdomme, vi som Herrens simple og ringe Sendebud forkynde til Verden. Præs. Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden til i et klart og tydeligt Foredrag at bevise ved den hellige Skrift og ved autentisk Historie, at et almindeligt Frasald var ikke alene blevet forudsagt, men det var konstateret, at det havde fundet Sted; hvis Frasaldet imidlertid var set, saa var en Gjenoprettelse af Evangeliet nødvendig, og han var sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet var gjengivet i vor Tid ved hellige Engle. Efter en Sang sluttedes Mødet med Bøn af Eldste Hans C. Johnsen.

Søndag Aften aholdtes Møde i det førstnævnte Lokale; det aabnedes med Sangen: „O Brødre, Søstre, lad os saa.“ Bøn af Eldste D. M. Munk, hvorefter Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone“. Den første Del af Tiden benyttedes af Eldsterne Leo M. Greenhalgh og Albert N. Hagen. Derefter forklarede Præs. Jenson Kirkens Organisation og Maaden, hvorpaa vi vælge vores Embedsmænd. Han foreslog derpaa Kirkens Generalantoriteter samt Missionærernterne til Op holdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket Alt blev enstemmigt vedtaget. Derefter oplæste han en Liste over Missionærernes Bestikkelser for de næste 6 Maaneder som følger: Søren Andersen til at være Præsident over Trondhjems Konference saavel som Forstander over Trondhjems Gren med Alvin E. Olsen som Konferencesekretær og som Medarbejdere i Grenen Ingvar G. Henriksen, Albert N. Hagen og Andrew H. C. Otteson.

Namsos Gren: Hans C. Johnson som Forstander med Jens E. Rasmussen som Medarbejder.

Røros Gren: Carl N. Skauhy som Forstander med James M. Jensen som Medarbejder.

Tromsø Gren: Oliver M. Munk som Forstander med Leo M. Greenhalgh som Medarbejder.

Varde Distrikt: Heber J. Hansen og Karl J. Knudsen.

Eldste David Christiansen løstes fra at være Konferencesekretær og forslyttedes til at virke i Københavns Konference. Præs. Jenson optog det øvrige af Tiden og talte om Guds Handlemaade med sine Børn paa Jordens; han beviste, at Abenbaring fra Gud er ligesaa nødvendig i vor Tid som i Petri og Pauli Tid. Mødet sluttedes med Salmen: „Naar Synden vil mit Sind besvære“. TakSIGELSE af Jens E. Rasmussen.

Mandag Formiddag aholdtes et meget interessant Præstedømsmøde, hvor hver Eldste fik Lejlighed til at meddele sine Følelser og Erfaringer fra sin Virkefreds. Alle var glade for det, de havde været i Stand til at udøre, og de var villsige til at fortsætte med Flid og Hengivenhed i det gode Arbejde. Præs. Andersen sagde, at Konferencen var i en bedre Stilling nu, end den havde været i lang Tid; han satte stor Pris paa de Bestræbelser, som lagdes for Dagen saavel af Eldster som af Hellige til baade i Ord og Gjerning at prædike Evangeliet.

Præs. Jenson var særdeles tilfreds med de aflagte Rapporter og Eldsternes Udtalelser. Han takkede dem for deres Arbejde og opmuntrede Enhver til at vedblive i det Gode og vandre med en god Samvittighed for Gud og alle Mennesker. Mødet sluttedes med Bon af Præs. Andrew Jenson.

Mandag Aften samledes de Hellige i Kvindelig Hjælpeforening til Nadvernsøde, der aabnedes med Salmen: „Før Jordens frem af Kaos sprang.“ Præs. Andersen forklarede Nadverens Betydning, hvorefter det hellige Maaltid omdeltes. Derefter aflagde Søster Julia Andresen Rapport over Trondhjems Kvindelige Hjælpeforening, medens Eldste Hans C. Johnson afgav Rapport over Kristiansunds og Jens C. Rasmussen over Narviks Forening.

Præs. Jenson formanede de Hellige til at være paapasselige i alle deres Handlinger ogære Gud i Ord og Gjerning; han forklarede Besignelserne ved Efterlevelse saavel af Tiendeloven som af alle Guds Bud. Mødet sluttedes med Salmen: „O, min Fader, du, som kjender“. Bon af Præs. Andrew Jenson.

David Christiaansen,
Konferencens Sekretær.

Missionærernes Rapport for November 1909.

Konferencepræsident	Konference	Mental Missionærer	Estrifter omfattet	Bøger omfattet	Grenmeds Øjen beføjte	Evangeliske Samtalet	Møder afholdte	Døbte	Drøbte	Bon Besignede
James A. Johnson	Aalborg	18	11461	385	5126	627	72			1
Ziaac A. Jensen	Aarhus	19	12383	206	7208	690	112	7*		
James J. Larsen	København	24	23533	690	18309	744	70	5		3
Ole J. Sitterud	Bergen	14	9386	177	4255	283	54			
John H. Berg	Kristiania	24	16467	200	7467	774	137	8		3
Søren Andersen	Trondhjem	15	6264	199	1916	246	47	3		

Totalsum for Missionen | 114 | 79494 | 1857 | 44281 | 3364 | 492 | 23 | | | 7

* 4 af disse tilhøre Oktober, men blev ikke rapporterede.

Indhold:

Menneskets Oprindelse	369	Søndagskolernes Program	377
Tankesprog	374	Til Søndagskolernes Bestyrelse	377
Nedaktionelt:		„Den kostelige Perle“	377
Helligt vore hedengangne Bro-		Efteraararskonferencen i Trond-	
dres Minde.....	375	hjem.....	377
En glædelig og velsignet Jul..	376	Missionærernes Rapport.....	380

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade II, København V.

Trufft hos F. E. Bording (B. Veterien).